

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2023/7

Összetartozásunk napja

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Összetartozásunk napja

„Tégy eggyé, Urunk! Tégy eggyé, Urunk! Hogy meglássa a világ, hogy eljöttél, Tégy eggyé, Urunk! Ó, mily szép, mily gyönyörűséges a testvérekkel egységben lakni, Az Úr áldása bőven árad ránk, mint túlcserdülő olaj.” – énekelték kicsik és nagyok, fiatalok és idősek, egymás kezét fogva a templomban június 4-én.

Igen, a Nemzeti Összetartozás Napján. De nem, nem ugyanaz a kettő, csak most épp egy napra estek. (A gyülekezetben először ez az esemény az átrium elkészülte után, 2010. április 20-án volt, míg az Országgyűlés rá egy hónapra, május 31-én szavazott a törvényjavaslatról.)

Bevallom, először vettem részt ezen a gyülekezeti eseményen. De nem utoljára! Miért? Többek között azért, mert igazán átélhettem az összetartozást, még ha csak pár hónapot is tölthettem a gyülekezetben. Amit érzékeltem, hogy a listán napról napra többen lettek, s a háttérben is egyre többen dolgoztak össze.

Mint a legösszességesebb csapat: mindenki tudta, mi a teendője, mikor, kit kellett felhívni és miért.

Több mint háromszázan voltunk jelen a nap folyamán, és bizony, egy komoly harcban veszünk részt mindennap, ami „az istenszeretben és az emberszeretben realizálódik, lesz láthatóvá” – hangzott a prédikációban.

A szeretet kettős-egy parancsolata alapján igazi közösségben lehet részünk, de ezért egyen-egyenként küzdenünk kell, napról napra, hiszen az Úr így mondott ránk, de hív a viszont szeretetre, és keresztyénként komolyan kell vennünk: „Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az

Úr!... Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből... Szeresd felebarátodat, mint magadat! Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.” (Mk 12,29-31)

Ezen a napon megerősödhattünk ebben, s valódi bizonyosságtétel volt, de ezt tovább kell vinnünk az „átlagos” hétköznapiakba, vasárnapokba. Köszönet és hála mindenkinek, aki kicsit vagy nagyon – emberileg – összehozta ezt a napot. De mindenképpen Istené a dicsőség, aki miatt mégis ennyire együtt lehettünk.

A YouTube-on a délelőtti történeteket nyomon lehetett követni, vissza lehet nézni: keresztesítés, bizonyosságtételek, „modern” szeretethimnusz, zenekar szolgálata, a kórus záróhangversenye. Ami online nem volt követhető, csak a tapasztalat útján: a finom ebéd (gulyásleves, ehető tányéron töltöttkáposzta), közös dicsőítés a sátorban, nagy beszélgetések rég nem látott ismerősökkel, fergeteges felkonferált tombola, sütizés, a fiatalok ultimate frizbi összecsapása, sok-sok játék, sőt a frissen konfirmáltak is találkoztak az ifivezetőikkel, akikből a nyári nagytáborban megalakul a legfiatalabb ifi.

Ne csak évről évre ezen a napon, hanem az év minden napján emlékezzünk, akik ott voltunk: a kézfogásra és az énekekre. De akik nem tudtak ott lenni, nézzük vissza, és vegyük mindannyian komolyan: „Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!... Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.” (Zsolt 133)

Petkes Piroska Judit, segédlelkész

A közösség megtartó ereje

Hodossi Máté és Hodossiné Farkas Erna bizonygatója

E: Körülbelül 15 évvel ezelőtt ifisként óriási választút elé kerültem. Egy időpontban volt a gyülekezeti tábor és a Hegyalja Fesztivál. Egy igazi lázadó tinédzser számára igenis nagy kérdés: melyikre menjek? Végül elmentem a fesztiválra. Vasárnap, mikor vége lett a fesztiválnak, úgy éreztem, hogy át kell mennem a közeli sátorlajújhelyi táborba. Szörnyen néztem ki, a ruhám szakadt volt, elhagytam a fél pár cipőmet, ezért felemás cipőben mentem. Egy heti kosz volt rajtam, alig tudtam beszélni, mert elment a hangom. Szüleim is ott voltak a táborban. Láttam, hogy úgy tekintenek rám, mint a tékozló fiúra, aki most jött a disznók mellől. De nagyon örültek, hogy ott vagyok, és még a hazautazás napján is mindenki szeretettel fogadott. Nem mondom, hogy a Hegyalján nem fogadtak szeretettel, de ott egy óra múlva már azt sem tudták, ki vagyok. A táborban számon voltam tartva. Judit néni látta, hogy éhes vagyok, ezért elküldött ebédelni, annak ellenére, hogy nem is fizettem érte. Azóta egy tábor sem hagytam ki. Nem is gondolnánk, mennyit számít egy tinédzsernek: hogy nem a kinézete alapján alkotunk róla véleményt, hanem örülünk neki, szeretettel fogadjuk és együtt ebédelünk vele.

Mátéval közösen és külön is elég sok és különféle közösségekben megfordulunk. Voltak olyan társaságok, akik nem voltak ránk jó hatással. Személyes és kapcsolati szinten is éreztük a negatív következményeket, széthúzás volt közöttünk és Istentől is eltávolodtunk. Azok a közösségek, ahol együtt szolgáltunk, csak erősítették kapcsolatunkat. Ezt néha utólag vettük észre. Ilyenek voltak pl. a Közös pont fesztiválmisszió, a Csillagpont, a házaskörök,

az ifi, a gyülekezeti zenekar. A mi kapcsolatunk élő példája a közösség megtartó erejének. Azt is tudjuk, hogy vannak olyan közösségek, amelyekbe nem önként kerülünk be: munkahely, iskola, szomszédság. De szükség van olyan közösségekre is, melyek megtartanak és eltérő erejük van. Tudatosan kereshetünk és elköteleződhetünk ilyen közösségek mellett. Ezek sem lesznek mindig tökéletesek, hiszen lehet, hogy éppen az idegesítő szomszédunk is ott lesz. De lehet e közösségek által épülni, töltekezni, akár pont az ott végzett szolgálatok által. Jó, ha van egy olyan közösség, ahova hazatérhetünk. Nekünk a Nagyerdő ilyen.

M: Sokan tudhatják, hogy igazi gyülekezeti „bennszülött” vagyok. Eddig az összes táborban részt vettem. Az elején ez nem az én döntésem volt, hanem a szüleimé, akik másfél éves koromtól minden évben elvittek. Egy idő után már saját akaratból táboroztam. Gyermekként táborról táborig számoltam az évet. 10-12 évesen gitározni tanultam és táborgyertyásat játszottam: lekapcsoltam a szobában a villanyt és az *Ó, terjeszd ki* éneket játszottam. A 2010-es táborban összejöttem egy lánnyal, akitől azóta született két fiam, és most is itt van mellettem... Ernával egyébként óvoda óta ismerjük egymást, a szüleink egy biblia-

A közösség megtartó ereje

körbe jártak, így sok időt töltöttünk együtt gyerekkorunkban.

Egyik közös szolgálatunk az ifivezetés volt. Az ifiseket 13 évestől 20 éves korukig kísértük. Ők voltak a mi első közös gyermekeink. Nagyon jó látni, hogy milyen felnőttek lettek. Első fiúnk az ifis csoportról kapta a nevét: Szilász. Nem titok, hogy az udvarlás alatt voltak komoly mélységeink, és volt olyan időszak, amikor szóba került, hogy szétmegyünk. Amikor az ifiről volt szó, akkor én azt mondtam: „Na, azt én nem adom fel, én maradok az ő ifivezetőjük, amíg fel nem nőnek.” Erna is így gondolkodott. Így aztán hétről hétre közösen készültünk fel és tartottuk meg az alkalmakat. Nem túlzás azt mondani, hogy volt olyan időszak, amikor az ifi miatt maradtunk együtt. A közös szolgálat segített minket át a legnehezebb időszakon.

Fontosnak tartom, hogy hiába voltam gyülekezeti bennszülött, hiába tartoztam sok éven keresztül a közösséghez, csak húszas éveimben tértem meg. Most nem részletezem a megtérésemet, csak jelezni szeretném, hogy a gyülekezethez tartozás nem hoz automatikusan megtérést. Ez lehet figyelmeztetés is számunkra. A gyülekezeti jelenlét önmagában nem üdvözít, nem az örök élet biztosítója. Szükségünk van megtérésre. A legnagyobb szolgálatokat végezve se feledjük el, hogy egyedül az Istennel való személyes kapcsolatunk számít. A megtérést és a közösséghez tartozást ugyanúgy hangsúlyozni kell.

Milyen jó, hogy akkor is jöhetünk ide, amikor nem vagyunk a topon, amikor távol érezzük magunkat Istentől! Itt a lehető legjobb helyen vagyunk, tudva, hogy sokan mások hasonló nehézségekkel érkezhetnek ide.

Életképek

Közös étkezés

Kórus évadzáró

Tombola

Az „együtt útja”

Gulyás László és Gulyásné Tóth Marianna bizonyágtétele

M: Édesanyám és unokatestvére, Erzsike néni már több évtizede tagjai a Nagyerdei Gyülekezetnek. Egyetemista koromban néhány alkalommal eljöttem velük a vasárnapi istentiszteletekre, de ez nem volt

rendszeres, így kevés kötődésem alakult ki a gyülekezethez. Teltek az évek... Házasságkötésünk után megszületett kisfiunk. Erzsike néni hívott, hogy menjek a gyülekezeti Kismamakörbe. Ő is eljön velünk, és szívesen vigyáz addig a kisteremben Lackóra, ahol nagymamák foglalkoznak a gyerekekkel addig, amíg az édesanyák beszélgetnek egy órásckát.

Először idegenkedtem a gondolatától, hogy ismeretlenek közé menjek, ráadásul egy összeszokott gyülekezeti csoportba, nem éreztem hozzá bátorságot. Hetekig forgattam magamban a gondolatot, hagytam, hadd dolgozzon bennem. A kíváncsiság és valamilyen mélyről jövő vágy rávett, hogy a komfortzónámból kilépve nyissak egy csoport felé. Elmentem tehát a szerdai Kismamakörbe: mosoly, kedvesség, érdeklődés fogadott. Hasonló korú kismamák, hasonló élethelyzetek, kérdések, nehézségek, mint az enyém. Befogadóak voltak velem szemben, együtt énekeltünk, sokat beszélgettünk a gyereknevelésről, a családi szerepekről. Ezek a Kismamakörös alkalmak rendszeressé váltak az életemben, de elindított még mást is a családunk életében.

L: Én is, mint a közösség sok gyermeke, először a Ringató foglalkozások alkalmával találkoztam a templomunkkal. De engem nem az anyukám, hanem

a feleségem és Lackó fiam hozott el ide. Így történt, hogy egy alkalommal elkísértem őket, és egyedüli apukaként gyerekdalokat énekeltem a kismamák között, és mondókákat tanulva játszottam a fiammal. A

Ringató foglalkozásokra feleségem rendszeresen elhozta később Réka lányunkat is, mert ezeknek az alkalmaknak minden pillanatát nagyon élvezték. Számomra így kezdődött a templomi kapcsolat.

Később, ahogy cseperedtek a gyerekek, az Átrium volt a család helye a vasárnapi istentiszteletek alkalmával. Itt már jobban figyelhettünk az igehirdetésre és a zenekar sokszínű, egész hangszerarzenált felvullató ének szolgálatára. Ahogy gyermekeink elérték azt a kort, hogy Ildikó nénivel gyermek-istentiszteleten vehettek részt, a feleségemmel beülhettünk ide, a templom soraiba. Ezáltal még bensőségesebben megélhettük a közös imák és éneklések erejét. Itt még nem tudtuk, hová érkeztünk, de éreztük, hogy jó helyen vagyunk. Nagyon vártam a zenés istentiszteleteket. Nekem a zenekar által prezentált zsoltáréneklés egy különleges, másik nyelvet jelent, ami a lelkemet megnyitja és felemeli. Büszkén, jóleső érzéssel tekintettünk a gyermekeink szolgálatában előadott anyák napi és karácsonyi műsorokra.

M: Szépen, fokozatosan életünk részévé vált a gyülekezetbe járás, beépült életünkbe a gyülekezet, és mi is beépültünk a gyülekezet életébe. Ezt szeretném egy példával érzékeltetni. Élethelyzetünk úgy alakult, hogy jó pár hónapra elkerültünk a városból. Onnan jártunk be minden-

nap dolgozni Debrecenbe, a gyerekeket hoztuk-vittük az iskolába (korábban már önjáróak voltak), így rendesen kipurcantunk minden hétvégére. Vasárnap reggel az autókázást legszívesebben mellőztük volna, és az a lehetőség is csábító volt, hogy ébredés után még egy jó darabig pihenjünk, élvezve a takaró melegét a zord őszi és téli napokon. Valóban, ez a könnyebb és lustább megoldás kézenfekvőbb lett volna. De elhessegettük ezt a gondolatot, mert erősebb volt bennünk az a vágy, hogy eljussunk a vasárnapi istentiszteletekre. Úr maradt volna bennünk, nem kaptuk volna meg azt a szellemi és lelki töltekezést, amiből meríthetünk a rákövetkező hetekben. Nem énekelhetünk volna együtt, nem imádkozhattunk volna együtt és nem bánhattuk volna meg együtt a bűneinket, mert így könnyebb, mint egyedül. Igen, itt ez a kulcsszó, hogy „együtt”. Ez az „együtt” adja a közösség erejét, ez hívott minket vissza Debrecenbe, abban a megpróbáló élethelyzetben, még vasárnap délelőttönként is.

L: A gyülekezeti tagok közt örömmel fedeztem fel ismerősöket. Újra egy közösségbe kerültem régi barátokkal, akikkel korábban más kulturális közegben vagy munkahelyi kapcsolatban voltam együtt. Innen visszatekintve döbbenem meg, hogy bizony, van, akivel közel 40 éve vagyunk barátok. A Nagygyermekes kör alkalmain folytatott beszélgetésekből is barátságok alakultak ki. Ahol az élethelyzetünkből adódó feladatok közös gondolkodásra sarkallnak minket. Itt még egy távoli rokoni viszonyra is fény derült. Van, akivel korábban közös hobbit űztünk, vagy épp jelenleg űzünk, amivel alkalmat teremtünk építő jellegű beszélgetésekre is.

Hiszem, hogy ezek a mikrokapcsolatok erősítik gyülekezetünket, az egyházat, és hitünk szerint erős építőelemeivé válunk Isten országának.

M: A mi gyülekezetünkben, hála Istennek, elég sok kiscsoport működik. Lacihoz hasonlóan úgy érzem, hogy mi a Nagygyermekesek csoportjában találtuk meg a helyünket. Havi rendszerességgel járunk össze a Fazakas Gergő által összehozott vasárnap délutáni alkalmakra, a gyerekeink által úgynevezett „pizzás alkalma”-ra, amiken egy gyors és kényelmes pizzaebéd után, frissítő kávéval a kezünkben elcsendesedhetünk és beszélgethetünk, elemzünk egy-egy részt a Bibliából. Ilyenkor őszintén megszólalhatunk, félelmünk és szégyenlősségünk elillan, köszönhetően annak a szeretetnek és elfogadásnak, amit Isten kegyelméből ettől a csoporttól kapunk. Jó és építő jellegű beszélgetések ezek.

L: Ezekből a saját példánkban merítkezve merem ajánlani a gyülekezeti tagok figyelmébe, hogy bátran éljenek a gyülekezet által biztosított összejöveteli alkalmak lehetőségével, mint például az Összetartozás napja, vagy az előttünk álló többgenerációs nagytábor lehetősége, ahol alkalom nyílik egymás jobb megismerésére.

Amíg eljutunk a gyülekezethez tartozáshoz és részesévé válunk, ki hosszabb, ki rövidebb utat tesz meg. Ezután másilyen út kezdődik, az „együtt útja”, amelyen formálódik mindegyikünk személyisége és a közösség is formálódik általunk.

Kívánjuk gyülekezetünknek, hogy tagjai gyarapodjanak, és ki-ki a maga ereje, ideje szerint építő jellegű szolgálatot töltsön be. Az Istentől kapott szeretet tartson minket továbbra is össze!

Csendesnap Berekfürdön

A Nagygyermekes kör június 9–11. között csendesnapokat tartott Berekfürdön.

Tizenégy család tagjai 45 fővel – szülők, kisebb és nagyobb gyermekek – együtt dicsőítettük az Urat: közös énekléssel, áhítattal, a berekfürdői gyülekezet istentiszteletén való részvétellel.

Szombat délelőtt – felvezető diasort követően – a presbiter – és lelkészválasztás

kérdéseiről beszélgettünk: a mi saját felelősségünkről e tekintetben, valamint a gyülekezeti misszió vonatkozásában. A közös fürdőzés, séták, esti játékok és beszélgetések szintén sokat jelentettek számunkra, erősítve a gyermekek, illetve a szülők közötti barátságokat is.

Imádkozzunk:

- *presbitérium szolgálatáért*
- *vakációs gyermekhétért*
- *gyülekezeti nagytáborért*
- *az evangélium terjedéséért*

Szívárvány –
a Debrecen-Nagyerdei Református

Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 250 példányban
31. évfolyam 7. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Több mint 300 -an vettünk együtt

